

[Peter Nielsen.]

ud i dag, hvis ikke de justeringer, der begyndte med stabiliseringslån i 1957, havde fundet sted, og hvilken arbejdsløshed havde vi da på grund af manglende investeringer ikke haft! Det anføres heroverfor, at havde staten ikke gang på gang hæmmet købekraftens for voldsomme udvikling, ville befolkningen selv have gjort det gennem privat opsparing. Der er jo også sket betydelig privat opsparing i de senere år, men selv om jeg har den bedste tro på befolkningens økonomiske sans, så havde den private opsparing nu ikke alene kunnet løse problemet. Begge ting må selvfølgelig stadig kombineres, og vi har da også gennem de senere år fået en række opsparingsordninger — måske for mange og måske for indviklede — og flere af dem har vel ikke været lige velegnede, idet de i lige så høj grad har præmieret kapitaloverflytning som egentlig nyopsparing. De fire partier er enedes om at lade et sagkyndigt teknisk udvalg se på hele dette lovkompleks, så det kan forenkles på en sådan måde, at ligningsmyndighederne har mulighed for at administrere det og det samtidig bliver mere effektivt over for egentlig opsparing. Det er en vanskelig opgave, man har givet dette udvalg, og der kan heller ikke ventes betænkning før først i det nye år.

Det er klart, at en sådan betænkning må indgå i de økonomiske og skattemæssige overvejelser, men mange andre faktorer gør sig selvfølgelig gældende, skal en sund og økonomisk forsvarlig udvikling sikres, også ting, der foregår uden for folketinget, og det er derfor kun godt, at der er kontakt mellem de forskellige faktorer. Men man kan nemt give den almindelige økonomiske diskussion en skæv drejning, hvis lønmodtagere skal fremstilles som dem, der alene forøger købekraften og skaber det udvidede forbrug. Andre befolkningsgrupper har da også hjulpet godt til. Det må også give anledning til overvejelser.

Den tredje faktor i ligningen er investeringerne. Det er klart, at med den fart, vi

har på med hensyn til produktionens udvidelse, skal der mange penge til og måske også flere, end vi selv kan præstere. De udenlandske lån, man har optaget, er jo også først og fremmest gået til fornuftige investeringer.

I dag kan man vel kun have en agtpågivende afventen over for vor stilling til fællesmarkedet, og at anstille for mange betragtninger herom på nuværende tidspunkt ville for mit vedkommende nærmest blive en art kandestøberi. I alle tilfælde skærpes den internationale konkurrence, og det betyder, at vi ikke kan slække på investeringer i vore eksporterhverv. Derfor må investeringer i boligbyggeri dog ikke få for lav en prioritet. Valgkampen udløste det glædelige, at alle partier er enige om, at der skal bygges mere, og at alle må have krav på en ordentlig bolig. Derfor vil regeringen vel ikke få de samme bebrejdelser som under sidste års åbningsdebat, da der blev anket over, at byggeriet blev udvidet og ikke indskrænket.

Arbejdskraftspørgsmålet er ikke en hæmsko for et udvidet byggeri, som mange vil mene. Ved det moderne montagebyggeri kan arbejdstimerne pr. lejlighed nu nedsættes fra 1.500-1.700 timer til ca. 900 timer, hvoraf kun ca. 500 på byggepladsen. Dette og andet må kunne sætte mere gang i vinterbyggeriet, således at kapaciteten nu kan sættes yderligere i vejret, og med den øgede velstand må vi også have råd til at bygge de fornødne boliger. Der siges, at man ikke kan leve af at bo, men man kan nu heller ikke leve ordentligt uden at bo, så investering i boliger skal der være råd til. Produktionen kommer dog i første række, siger man. Ja men det kommer an på, hvad art af produktion det drejer sig om. Eksporten må selvfølgelig komme i første række, men der sker vel også store investeringer i luksusproduktion til hjemmemarkedet, og det bør i hvert fald ikke have fortrin fremfor byggeriet. Det er mere nødvendigt med boliger end med papnæser. Derfor må åbningsstalens passus om, at der